

missionens Ord — var en Vennetjeneste værd. Men denne lille Affære med de 20 000 Kr.s Ballin-Aktier havde Ministeren glemt — eller næsten glemt, disse værdifulde Papirer har ifølge Ministerens Skildring ligget hen i flere Aar. Jeg skal ikke gaa dybere ind paa dette Aktiekøb, men det forbedrer jo ikke Billedet af den Mand, der er vor Udenrigsminister. Jeg nøjes med at tage det som et Vidnesbyrd, som en Forøgelse af den Række Vidnesbyrd, man i Forvejen har, om Arten af det feberhede Forretningsliv, hvori altsaa den nuværende Udenrigsminister har været Deltager. Det er kun godt, at saadanne Skildringer kommer frem; de bidrager til at kaste Lys over den Overklasse, vi har. Tusinder af flittige og ærlige Folk, der udbyttes som Lønarbejdere, har al Grund til at harmes over den Lethed, hvormed man i andre Kredse kan tage paa Penge og Penges Værdi — Aktiekøb for store Summer glemmes, Aktierne henligger, til de en Dag tilfældig opdages, og saa er de maaske værdiløse. Det er et ejendommeligt Billede, man herved faar af det kapitalistiske Samfunds Overklasse. Helt galt kan det jo ikke staa til for en Overklasse, der gaar og glemmer Aktier rundt omkring i Bokserne. Og ganske naturligt spørger det menige Folk, hvorledes det saa i Grunden forholder sig med denne Overklassens Opgivelser til Skattevæsenet af Indkomster og Formue. Naar man kan glemme Poster af en saadan Størrelse, faar man jo let den Mistanke, at de Skatteangivelser, der opgives, ikke er udtømmende, at der er en eller anden Boks stoppende fuld af Værdipapirer, som bliver glemt. Kan det tænkes, at 20 000 Kr. ligger hen og bliver glemt, og kan det tænkes, at en Spekulationsperiode paa et Aars Tid helt glider ud af Erindringen, kan der jo glemmes mange Ting, saa behøver det ikke blot at være 20 000 Kr., der glemmes, men mange flere Tusinder. Efter disse Oplysninger er der derfor opstaaet et Spørgsmaal i den menige Befolkning om, hvorledes den aktiekøbende Overklasse opgiver sine Værdier til Skattemyndighederne. Og det er jo forklarligt. Andre Mennesker bliver nemlig presset til at huske. En Mængde Mennesker er saaledes underkastet Bogføringspligt, andre er underkastet Indberetning fra de Fabriker, for hvilke de arbejder; der er ikke Tale om, at de faar Lov til at glemme, at de har haft en Indtægt, eller at de har en Formue; de har værs'god at huske. Men med den Del af Overklassen, som har været inde i dette feber-

hede Spekulationsliv, synes man ikke at tage det særlig højtideligt. Det er dog vel værd for Skattemyndighederne at have deres Opmærksomhed henvendt — ikke paa Udenrigsministeren, for jeg tvivler selvfølgelig ikke om, at efter at han er kommet i Tanker om disse Forhold, har han klaret dem, men paa, at der i disse Aar har været noget, som hed Aktiespekulation, og at de Folk, der drev den, har en daarligere Hukommelse end andre. En Gennemgang, et Udpluk af denne Klasses Skatteopgivelser var maaske ikke upaakrævet, efter at der fra et saa højt Sted er kommet den Slags Oplysninger frem.

Jeg kan særdeles vel forstaa, at den højtærede Udenrigsminister føler det pinligt, at han er blevet Genstand for saa megen Opmærksomhed, men det skyldes jo ham selv og det Parti, han pludselig kom til at tilhøre, at al denne Opmærksomhed er blevet ham til Del. Ministeren maa jo dog, da han blev Minister, have vidst, i hvilken Grad han var indfiltreret i Spekulationslivet ved Glückstadts Side, og da han derefter blev præsenteret paa en saa udfordrende Maade, som det skete, dels ved den nuværende Forsvarsministers Præsentation her i Tinget i en Tale, jeg — som jeg sagde forleden Dag — vægrer mig ved at tro, Forsvarsministeren vil holde om igen nu, dels i den Avisartikel i Bladet „København“, der paa den groveste Maade angreb Socialdemokraterne for deres formentlige Forbindelse med Banksvindelen og samtidig præsenterede Udenrigsministeren som det Menneske, der nu skulde komme ind i Templet og rense ud efter alt det onde, som andre havde anstiftet, ja, saa maa Ministeren efter dette ikke være forundret over den Opmærksomhed, han har fremkaldt. Man bør nemlig ikke handle paa den Maade; Ministeren burde ikke have tilladt, at det Hovedorgan, hans Parti har her i Byen, gik frem paa en saa uforsvarlig Maade, som det gjorde, da Ministeren dog var langt bedre vidende, end Bladet formodentlig var, om dette Forhold. Som jeg alt har sagt, da jeg indledede disse Bemærkninger forleden, har hverken mit Parti eller jeg personlig nogen Tilfredsstillelse af det, jeg ser man i Bladene kalder Personjagten. Vi har et Ønske om, at de, der knytter sig til det politiske Liv, og som i dette oven i Købet paa udfordrende Maade gøres til Forbillede for os alle, ogsaa skal være saaledes, at de virkelig kan anses for forbil-